Společnost
pro církevní právo

ZRCADLO CÍRKVE

11/2021/1

Aktuality Společnosti pro církevní právo
Praha – Brno – Olomouc – Stříbro

1. listopadu 2021 | 12. ročník

Vzpomínka k osmdesátým narozeninám Ing. Stanislava Hrušky: předání děkovných diplomů 15. prosince 2013. Vlevo Ing. Jiří Vaingát, tajemník, uprostřed Ing. Stanislav Hruška, knihovník a vedoucí distribuce.

Foto Antonín Krč

Dnes je zasvěcený svátek Všech svatých

1. listopadu každého roku Církev slaví slavnost rovnou neděli, při níž si připomíná všechny, kdo nás předešli na věčnost a již vešli do nebeské slávy.

Tedy všechny své mučedníky, panny a vyznavače. Všechny, které si připomínáme o jejich slavnostech, svátcích, závazných památkách a nezávazných památkách, jak nám je celocírkevní kalendář, národní a diecézní církevní kalendáře a kalendáře jednotlivých řeholí připomínají. Ale i všech oněch asi patnácti tisíc zesnulých svědků víry, Církví úředně prohlášených za svaté nebo blahoslavené, jejichž památky se slaví porůznu v jednotlivých zemích a řeholích.

Připomínáme si současně také stamilióny, miliardy svatých, kteří nám jmény nejsou známi, ale v nebeské slávě jsou a přimlouvají se za nás. Lze to vysvětlit tak, že slavnost Všech svatých je *svátek společenství svatých,* jak víru v něho vyznáváme v Apoštolském krédu.

Význam slavnosti Všech svatých zdůrazňuje Kodex kanonického práva z roku 1983 tím, že ji ve svém kánonu 1246 § 1 uvádí v seznamu deseti zasvěcených (přikázaných) svátků, jež jsou slaveny stejně jako neděle, den Vzkříšení našeho Pána. Proto je v mnoha křesťanských zemích tento den státně uznávaným dnem pracovního klidu, aby se všichni věřící mohli zúčastnit mše svaté. Tak tomu bylo do dob totality i u nás. Naše *přítomnost při mši svaté*, třebas večerní, je znakem vyznavačské víry. A chutný, *sváteční oběd nebo večeře*, v kruhu celé rodiny, ta pěkná pohoda doma, to také není marné.

Jiří Rajmund Tretera

Zítra si připomeneme všechny zesnulé

Za zemřelé se modlíme a na ně vzpomínáme během každé bohoslužby, a zvláště pak bychom za ně měli poprosit a s láskou na ně vzpomenout o **Dušičkách** (Památce všech věrných zesnulých), které tradičně slavíme každý rok **2. listopadu**. Proto nezapomeňme ani letos přijít na hřbitov, zapálit svíčku a věnovat našim zemřelým krátkou vzpomínku a modlitbu. Obzvláště v této době. Prosme a děkujme nejen za naše blízké, kteří s námi na tomto světě již nejsou, ale poprosme vůbec za všechny zemřelé, kteří nás v tomto roce opustili.

Jakub Nagy

HALLOWEEN – NE!

V odnáboženštěném světě mnozí hledají náhražku za pravou víru – a hle, tolik druhů pohanství se nabízí. V tomto světě se někteří lidé nudí, věčné volání po míru je dráždí, touží se bavit násílím, hororem a strašáky! A tak se nabízí halloween. Prý to znamená svatvečer Všech svatých! Ale žádní svatí u toho nejsou. Jen staroirské pohanské zvyky, kdy mají strašidla, smrtky, zlí duchové v róbách, svítící hlavy vydloubané z dýně pré! A žádní svatí nepřijdou. Jen kult strachu, nápodoba zlých bytostí z podsvětí.

Trick or treat. Nedáte-li koledu, něco vám udělám! To je něco jiného, než staročeské koledování, kde největším výstřelkem je na jednom ladovském obrázku znázorněný koledník před dědečkem, s nápisem: „nedáte-li oříšek, provrtám vám kožíšek“. To je takový úsměvný český humor. Ale to, že při halloweenské koledě v USA se opravdu dětem dovoluje, aby vyhrožovaly, že nedostanou-li dárek, pomalují Vám auto nebo poničí dveře domu, ba dokonce to někdy i uskuteční, to má být výchova?

Proto křesťané všech vyznání i rozumní lidé bez víry, spojme se a nepřipusťme, aby nám kšeftaři a jimi zhlouplé děti zatáhli do našeho prostředí HALLOWEEN, oslavu spojenou se zlem. Těšme se na naši hezkou oslavu pro děti, na SVATÉHO MIKULÁŠE! Tam je taky čert, ale trochu jinak! Ale také andělé! A svatý biskup z Myry, spravedlivý a milosrdný dárce, ovládající ve jménu Božím dobré a zlé.

Jiří Rajmund Tretera OP

Starobylá Bazilika sv. Jiří na Pražském hradě

Bazilika sv. Jiří na Pražském hradě, pohled z katedrály sv. Víta, Václava a Vojtěcha.

Románská trojlodní bazilika sv. Jiří na Pražském hradě je jedním z nejstarších kostelů v České republice. Kostel založil kolem roku 920 kníže Vratislav, otec svatého Václava. O několik let později byla stavba na jižní straně rozšířena o postranní kapli a v roce 925 sem byly z Tetína přeneseny **ostatky sv. Ludmily**.

V roce 973 byl při kostele založen **první ženský benediktinský klášter** v Čechách. Současná podoba kláštera je výsledkem rozsáhlých oprav za abatyše Berty, které bylo nutné provést v letech 1145–1151 po obléhání Pražského hradu v roce 1142. Byly postaveny **dnes typické dvě vysoké bílé věže kostela a budova konventu**. Bílé věže z pečlivě opracovaných kvádrů výrazně zasahují do siluety hradního komplexu a formují celkový vzhled Pražského hradu. Další výrazná přestavba proběhla v období raného baroka. Počátkem 18. století byl kostel rozšířen o kapli sv. Jana Nepomuckého.

Právě bazilika sv. Jiří na Pražském hradě byla jedním z center oslav výročí 1 100 let od úmrtí svaté Ludmily. Již 18. února tohoto roku se zde v úzkém kruhu slavila mše svatá se slavnostním požehnáním monografie *Ludmila – Kněžna a světice*. Mši celebroval Mons. *Zdenek Wasserbauer*, pražský auxiliární biskup a generální vikář.

Interiér starobylé Baziliky sv. Jiří na Pražském hradě.

Dne 16. září 2021 se v rámci oslav svaté Ludmily slavila v bazilice sv. Jiří na Pražském hradě mše svatá k uctění památky a připomenutí si výročí 1 100 let od smrti této světice. Hlavním celebrantem a slavnostním kazatelem byl Mons. Jan Graubner, arcibiskup olomoucký, předseda České biskupské konference. Během bohoslužby byla k uctění vystavena lebka mučednice.

Jakub Nagy

Gratulace členům SPCP

Narozeniny

Dne 5. listopadu 2021 oslaví své 80. narozeniny *Ing. Stanislav Hruška*, zasloužilý knihovník SPCP a distributor Revue církevního práva v letech 2007–2013.

Dne 16. listopadu 2021 oslaví své 50. narozeniny *P. ThLic. Ing. Stanislav Přibyl, Th.D.*, člen řeholní Kongregace Nejsvětějšího Vykupitele (redemptoristů), rektor kostela Panny Marie Matky ustavičné pomoci na Malé Straně v Praze a generální sekretář České biskupské konference.

Dne 18. listopadu 2021 oslaví své 55. narozeniny *doc. JUDr. Stanislav Přibyl, Ph.D., Th.D., JC.D.*, kněz Pražské arcidiecéze, teolog, kanonista a právník, docent církevního práva na Teologické fakultě Jihočeské univerzity v Českých Budějovicích, rektor kostela Nanebevzetí Panny Marie a svatého Karla Velikého na Karlově v Praze a soudce Metropolitního církevního soudu v Praze.

Jmenování

ICLic. PhDr. Mgr. Radim Cigánek, farář v Sázavě-Černých Budách, soudce Metropolitního církevního soudu v Praze, byl od l. října 2021 jmenován kanovníkem Kolegiátní kapituly Všech svatých na Hradě pražském.

Mitr. Mons. ThDr. ICLic. Milan Hanuš, soudní syncel Apoštolského exarchátu Řeckokatolické církve, byl s účinností od 1. října 2021 jmenován soudcem Metropolitního církevního soudu v Praze.

Výročí kněžského svěcení

Jan Löffelmann, IC.D., soudce Metropolitního církevního soudu Arcidiecéze pražské, administrátor ve Volyni, oslavil 12. října 2021 třicáté výročí kněžského svěcení.

Prelát Mgr. Václav Pícha, IC.D., kancléř Biskupství českobudějovického, farář v Českém Krumlově, soudce Metropolitního církevního soudu Arcidiecéze pražské, kanovník Katedrální kapituly u sv. Mikuláše v Českých Budějovicích, oslavil 12. října 2021 třicáté výročí kněžského svěcení.

Biblické hodiny na webu SPCP

Biblické hodiny nejen pro právníky, které jsou od začátku tohoto roku nahrávány prof. Jiřím Rajmundem Treterou a doc. Zábojem Horákem a umisťovány na internetových stránkách Společnosti pro církevní právo v rubrice *Akce*, pokračují dalšími výklady **Lukášova evangelia**.

Vedle biblického výkladu profesora Tretery obsahuje poslední biblická hodina také výzvu k modlitbě za nemocné a za konec nákazy. Prof. Tretera se připojuje též k výzvě církve a nabádá ty, kteří se doposud nenechali očkovat, aby tak učinili. Jedině v očkování lze totiž spatřovat naději na zlepšení současné zdravotní situace. Vždyť život křesťana by měl být syntézou kontemplace (modlitba za ukončení nákazy) a akce (přijmutí očkování).

Biblické hodiny jsou uveřejněny na adrese http://spcp.prf.cuni.cz/biblicke-hodiny-nejen-pro-pravniky/.

Jakub Nagy

Zprávy z našeho zbrusu nového opatství v Novém Dvoře u Toužimě

Společnost pro církevní právo obdržela, společně s dalšími přáteli trapistického kláštera v Novém Dvoře, od opata Samuela po delším odmlčení dopis, z něhož vyjímáme:

Milí přátelé,
během těchto měsíců, kdy jsme o sobě nedávali vědět, složili bratr Klement a bratr David své první sliby. Bratr Klement, který byl pokřtěn jako dospělý, je kmotřencem bratra Davida, ale do kláštera vstoupil dříve než jeho kmotr. Seznámili se v posluchárně olomoucké univerzity. Na jaře loňského roku přijal hábit bratr Antonín. Pochází z Prahy. V době, kdy vám píšu, se bratr Theofan připravuje na kněžské svěcení. Až obdržíte tento dopis, bude již knězem: svěcení přijme z rukou plzeňského biskupa Tomáše Holuba 20. srpna. Téhož dne vstoupí naše komunita do dvacátého roku své existence. 20. srpna 2022 oslavíme dvacet let působení v Novém Dvoře.

Co se týče stavebních prací, byla dokončena obnova fasád severního křídla, tvořeného kostelem. Probíhá důležitá – i když jen jedna z mnohých – pracovní fáze na kapli pro hosty *Stella Matutina*. Neděláme plány do budoucna. I v laboratoři jsme museli provést restrukturalizaci práce, protože velkým uměním mnišské ekonomie je nedopustit, aby pracovní povinnosti potlačily vnitřní život. Často se jedná o kvadraturu kruhu!

Jakožto křesťané jsme založili svou existenci na víře v našeho Vykupitele Ježíše Krista a na naději v život věčný. Jedině toto světlo dokáže vnést do našich životů pevnost pravdy o lidském údělu, i sílu a vytrvalost, které v této nelehké době všichni potřebujeme.

Náš způsob života v ústraní, uprostřed přírody, nám poskytuje značné výhody, a proto chceme projevit solidaritu s těmi, kteří se s problémy spojenými s pandemií potýkají v plné síle. Nadcházející měsíce a roky budou pro budoucnost rozhodující. Budeme schopni udržet to, co je nezpochybnitelné: náboženskou svobodu, spravedlivé vztahy mezi církví, státy a občany, kteří se mohou svobodně rozhodovat a sami nesou zodpovědnost za svá rozhodnutí, vše, co se týká důstojnosti lidské osoby, zodpovědné za své činy?

Abychom zůstali věrní svému mnišskému povolání, snažíme se k těmto otázkám přistupovat s moudrostí, kterou nám může poskytnout jistý odstup. Spojuje nás společná víra i společný životní cíl. Ti, kteří truchlí, mohou počítat s naší modlitbou a soucitem; ti, kteří trpí různými těžkostmi, mohou počítat s naší modlitbou a solidaritou; ti, kteří bojují za to, aby mohli svobodně žít a šířit okolo sebe pokoj a radost, které dává Kristus, mohou počítat s naší modlitbou a účastí.

Skončím v odlehčeném tónu. Koncem jara si mezi sadem a ohradou pro ovce, za živým plotem, jen pár kroků od klášterních budov udělala pelíšek srnka. Feny se ji při každodenní procházce snažily vystrnadit. Srna vždy utekla a po několika hodinách se tiše vrátila. Jednoho dne se rozhodla, že jí bude lépe v lese, a zmizela.

V Novém Dvoře plynou dny se svou příměsí prostých radostí. Každé ráno ve tři hodiny zazvoní zvon a všichni, nebo téměř všichni, ospale kráčejí do kostela, aby vzdávali Bohu chválu, která mu náleží a aby se modlili i za vás. Neste nás i vy ve svých modlitbách. Nejsme andělé, a zatím ani svatí, i když se jimi snažíme postupně stát...

Věrně,

f. M.-Samuel, opat z Nového Dvora

Sdružení pro podporu humanizace zdravotnictví

Balady a romance z nemocnic a zdravotnických zařízení aneb z nemocničních sálů a předsálí

Z románu

Zdeněk Jirotka: Saturnin

Nakladatelství Fr. Borový, 1948

V „baladě třetí“ z cyklu reportáží pod názvem Balady a romance z nemocnic a zdravotnických zařízení *jsme v předminulém čísle Zrcadla vzpomněli, jak před rokem jeden stařičký pacient při svém propuštění z Fakultní nemocnice na Královských Vinohradech musel čekat, už plně oblečený, sedě na lůžku, snad celý půlden, tedy asi tak pět-šest hodin na sanitku, která ho měla odvést domů, a jak mu to rozhodně na duševní pohodě při jeho těžké nemoci nepřidalo. Odtušili jsme, že jsme se už s tímto staronovým problémem našeho zdravotnictví setkali v literatuře – v románu z dob ještě před nástupem zmatků totality i dnešní hektické svobody, a slíbili, že se o tento literární šleh podělíme i se čtenáři Zrcadla církve. Zde je ten úryvek z evergreenu české humoristické tvorby:*

… Dědeček řekl, že mu Saturnin [autorův sluha, provádějící různě ztřeštěnosti, pozn. redakce] vysvětlil zápas jiu-jitsu a že, on, dědeček, mne tomu také naučí.

To, co následovalo, se vám bude snad zdáti neuvěřitelné. Prosím, abyste měli na paměti, že jsem byl dalek toho, abych se se starým pánem rval. Přijal jsem jeho žertovný útok trpně, a to byla chyba. Jeho první chvat, kterým se pokusil ohrozit moji rovnováhu, vyloudil mi na rty shovívavý úsměv a ukonejšil mou obezřetnost. Najednou dědeček odskočil stranou a vrazil do mne s boku [sic] překvapující silou.

Následky byly hrozné. Letěl jsem po parketách napříč pokojem a praštil jsem sebou asi čtyři metry od místa, kde jsem původně stál. Když jsem se pokoušel vstát, projela mi pravou nohou oslňující bolest a zatmělo se mi před očima. …

Dopravili mne do postele a poslali do města pro lékaře. Nevím, nač lékaři vlastně jsou, ale na to, co se mnou prováděl, jistě ne. Ten kotník mne bolel stejně dost a naprosto nebylo potřebí obracet mi nohu patou dopředu. Potom zasmušile prohlásil, že budu musit na roentgen a že zítra ráno pošle pro mne sanitní auto. …

Ležel jsem na nosítkách a sanitní auto sjíždělo pomalu cestou k řece. Saturnin seděl vedle šoféra … Sanitní auto projelo městečkem a zahnulo do třešňové aleje, vedoucí k nemocnici. … Kdesi v dálce zaburácel hrom. … Auto zastavilo před malou bílou budovou a Saturnin se šoférem mne chtěli odnést dovnitř na nosítkách. Odmítl jsem to a za jejich pomoci jsem se dobelhal do ošetřovny, došlapuje na poraněnou nohu co nejméně. Usadili mne na bíle natřenou lavici a šofér odešel, aby oznámil náš příjezd. Osaměli jsme se Saturninem a oba jsme mlčeli. … Po chodbě se blížily kroky, šofér pootevřel dveře, rozhlédl se ošetřovnou, jako by někoho hledal, řekl »Tak sakra…« a zase zmizel. Zase bylo jednotvárné ticho a mne se zmocňovala příjemná ospalost. …

Mé chmurné představy byly přerušeny příchodem ošetřovatelky, která nám oznámila, že pan primář zde ještě není. Vzala ze skříňky několik teploměrů a zase odešla. …

Asi za půl hodiny přišla ošetřovatelka a sdělila nám, že pan primář již přišel a provádí visitu. Bude to trval asi dvacet minut.

Trvalo to čtyřicet minut, než ošetřovatelka zase přišla, uložila do skříně teploměry a řekla, že, bohužel, pan primář už je pryč. Tohle bylo trochu moc. Vyskočil jsem, ale prudká bolest v kotníku mne přinutila, že jsem si zase sedl.

Tázal jsem se ošetřovatelky, proč pan primář odešel, když věděl, že zde už půl hodiny čekáme. Projevila domnění, že snad na nás zapomněl. Ptal jsem se, není-li zde jiný lékař, který by mi mohl udělat ten roentgenový snímek. Byla překvapena, že běží jen o roentgenový snímek a tvářila se tak, jako by si myslila, že si chci dát tu nohu amputovat. Pravila, že snímek by mohl udělat pan doktor Zajíček. Byl jsem téhož názoru a ptal jsem se, kdy pan doktor Zajíček přijde. Pravila, že pan doktor Zajíček je tady přece už od rána. Saturnin se zeptal, kde je pan doktor Zajíček ukryt. Smála se a říkala, že pan doktor Zajíček není ukryt. Je v inspekčním pokoji. To nás velmi potěšilo. Saturnin chtěl vědět, jestli by se pan doktor přišel podívat, co se děje, kdyby někdo začal v ošetřovně střílet. Byla tím poněkud zmatena, ale domnívala se, že v takovém případě by pan doktor určitě přišel. Saturnin se jí zeptal, jestli by to šlo zařídit i jinak, bez toho střílení. Řekla, že by ho prostě mohla zavolat. Saturnin pravil, že to bude nejlepší, ať ho prostě zavolá.

Pan doktor Zajíček přišel trochu rozcuchán se stopami rouge na tváři. Byl roztržitý a když se mne byl čtyřikrát zeptal, která noha to je, udělal roentgenový snímek té zdravé. Když jsem mu řekl, že mám poraněný pravý kotník, tvářil se tak nedůvěřivě, jako kdybych mu předvedl nějaké kouzlo. Potom se zamyslil, díval se velmi soustředěně a já jsem měl dojem, že mi počítá nohy. Konečně se rozhodl, vyfotografoval mi pravý kotník a odešel to temné komory.

Vrátil se asi za půl hodiny a řekl, že to nic není, že si mám na to dávat obklady z octanu hlinitého a že tu nohu nemám namáhat. Rozloučil se s námi jako docela normální člověk a odešel.

Byl jsem rád, že to mám za sebou a s pomocí Saturninovou jsem se belhal k východu. Sanitní auto stálo venku a šofér ležel natažen na pryčně v budce vrátného a spal. Vrátný seděl za stolkem hlavu měl položenu vedle telefonu na ohnuté ruce a spal také. Vypadalo to jako výjev z Šípkové Růženky.

Saturnin mne posadil na lavici a šetrně vzbudil šoféra. Pravil mu, že odjíždíme. Ten dobrý muž říkal, že proto ho nemusíme budit. Přál nám šťastnou cestu a chtěl pokračovat ve svém odpočinku. Zatím se probudil vrátný a nechápavě se na nás díval. Saturnin řekl šoférovi dobrosrdečně, že chceme odjet jeho sanitním autem. Že je nám líto ho budit, ale je to opravdu nutné.

Šofér vstal a tázal se nás, máme-li proň jízdní příkaz. Písemný rozkaz z kanceláře nemocnice. Řekli jsme, že nic takového nemáme a že jsme to přece neměli ani ráno, když nás vezl sem. Pravil, že to je sice pravda, ale že ráno měl jízdní rozkaz on a hned jej vytahoval z ohmatané tobolky. A ten jízdní příkaz zněl pouze na cestu do nemocnice, a nikoliv na cestu zpět. On musí dostat takový zelený lísteček z kanceláře, jinak nemůže jet. Saturnin se ptal, bude-li někdo teď v poledne v kanceláři. Vrátný řekl, že myslí, že tam pan správce ještě bude a že tam může zavolat telefonem. Prosili jsme ho, aby to udělal. Pan správce tam byl a Saturnin převzal telefon od vrátného. Dověděl se, že je přísně zakázáno používat sanitního auta k jízdám z nemocnice. Je určeno výhradně pro rychlou dopravu nemocných do nemocnice, a to ještě jen v opravdu vážných případech, kde je nebezpečí z prodlení. Cesta z nemocnice nikdy nespěchá. Pan správce se divil, že bylo povoleno použít sanitního auta v případě tak bezvýznamném, jako je poraněný kotník.

Saturnin se osmělil podotknout, že jsem přece nemohl s tím poraněním jít dvě hodiny pěšky. To pan správce uznal, ale tvrdil, že se musí říditi předpisy. Doporučoval, abychom si zatelefonovali pro nájemné auto pana Pivody. Saturnin mu poděkoval a telefonoval panu Pivodovi. Bylo mu řečeno, že pan Pivoda jel se svým autem do Plzně a vrátí se až zítra večer.

Saturnin zavolal znovu pana správce a vyložil mu naši obtížnou situaci. Pravil, že jsem naprosto neschopen chůze, nehledě ani k tomu, že mi lékař zakázal, abych poraněnou nohu namáhal. Majitel nájemného auta pan Pivoda je pryč a vrátí se až zítra. Sanitní auto nás sem dovezlo, stojí zde zbytečně a cesta pod Hradovou a zpátky by netrvala déle než půl hodiny. Jeho pán je ochoten zaplatit zvýšenou sazbu.

Pečlivý úředník mu odpověděl, že je to naprosto vyloučeno. Musil by tu jízdu zanést do knih jako novou dopravu do nemocnice, tedy předstírat, že auto jelo prázdné ven a s nemocným zpět. Saturnin ho žádal, aby to tedy tak udělal, ale on řekl, že ho Saturnin uráží, když na něm žádá, aby obcházel předpisy, nehledě k tomu, že to nejde provést už z toho jednoduchého důvodu, že by mu pak vlastně chyběl v nemocnici jeden pacient, a kdyby přišla revise, bylo by z toho vyšetřování a musil by tu cestu platit. Saturnin řekl, že nemusil, zaplatíme ji my a jsme ochotni peníze v kanceláři ihned složit. Správce řekl, že to není možné, protože podle předpisů nemůže a nesmí býti úhrada jízdného placena předem. Saturnin tedy navrhl, že ji zaplatíme potom. Pan správce pravil, že podle předpisů…

V tu chvíli se Saturninovo jednání jako kouzlem změnilo. Bez nejmenšího přechodu navázal na své uctivé a trpělivé vysvětlování a vyjednávání takovou spoustou hrubostí, že se mi zatajil dech.

Mezi jiným povídal, že by panu správci doporučoval, aby si lehl na oddělení pro duševně choré a dělal toho pacienta, který by mu při revisi chyběl. Tu cestu, aby účtoval tak, jako by

auto jelo prázdné ven a prázdné zpátky, to že bude určitě přesně podle předpisů. A jestliže se ta doprava nesmí platit ani předem ani potom, tak ať to platí během jízdy.

Potom se strašlivým způsobem vyjádřil o pánech, kteří ty předpisy dělali. Pravil, že odjedeme autem bez jeho svolení a radil mu, aby se nám v tom nepokoušel zabránit. Řekl, že jakmile by se tu objevil někdo, kdo by jen trochu vypadal jako správce tohohle blázince, dostane gumovou hadicí přes hlavu. Tedy gumovou hadici jsme neměli, a nevím, kde by ji Saturnin vzal. V tu chvíli jsem však o tom nepřemýšlel, protože jsem uviděl to, co způsobilo tak náhlou změnu v Saturninově chování. Před nemocnicí zastavil bílý rapid slečny Barborky, a jeho majitelka zrovna vstupovala do haly. Usmála se na nás, naplnila halu zvukem svého tlumeného altu a vůbec si nevšímala strnulého šoféra a vrátného. Tázala se, co s námi je a proč už dávno nejsme doma. Sundala si řidičskou rukavici z jelenice a podala ruku mně i Saturninovi.

Za chvíli už jsme seděli ve voze a slečna Barbora jela třešňovou alejí na plný plyn. …

Vzpomínka na krásnou oslavu 20. výročí SPCP

15. prosinec 2013, barokní refektář dominikánského kláštera v Praze, oslava 20. výročí Společnosti pro církevní právo: v první řadě zleva Ing. Stanislav Hruška a Ing. Jiří Vaingát. V druhé řadě dr. Monika Menke a prof. Damián Němec OP, v třetí řadě doc. Jiří Kašný a paní Emilie Tunklová, v pozadí JUDr. Tomáš Tuza a JUDr. Michael Kučera.

Foto Antonín Krč

Na závěr malý pozdrav od redakce

Končí nám růžencový měsíc říjen a začíná listopad – měsíc obcování svatých – kdy prožíváme intenzivněji než jindy jednotu církve bojující a trpící zde na zemi, očišťující se po smrti a vítězné v nebeské slávě. Prožijme ten měsíc v radosti a jednotě svých rodin a přátel zde i na onom světě.

Sestavujeme obě populární publikace – čtrnáctideník *Zrcadlo církve* i měsíčník *Church Reporter* s láskou. Jsou naším osobním dopisem každému příjemci. Věříme a doufáme, že je čten, i s láskou přijímán. Záměrně se soustředíme hlavně na kladné zprávy, v tomto světě plném zloby a šíření zlých zpráv. I to snad patří ke křesťanskému vyznavačství.

Na závěr můžeme ujistit, že i náš odborný časopis *Revue církevního práva* č. 85–4/2021 byl řádně v termínu uzavřen a je připraven k tisku. Můžeme se na jeho rozeslání těšit na začátku adventu. Děkujeme všem, kdo nám zaslali už své články do čísla 86–1/2022 a díky jimž můžeme doufat v jeho pravidelnou uzávěrku vprostřed ledna. Ale ještě i další bereme!

Nezapomeňme se všichni připravit na letošní **Červenou středu**, kterou naši biskupové, ekumenická rada církví a vedení židovských obcí připravili na **24. listopadu 2021**. Nechť je letos připomínka věřících trpících na celém světě ještě výraznější než loni, kdy na mnohé z nás tak silně doléhal útlum z čínské pandemie.

Jménem redakce Vaši

Jiří Rajmund Tretera a Záboj Horák

Periodikum Zrcadlo církve, Aktuality Společnosti pro církevní právo Praha – Brno – Olomouc – Stříbro vydává a rozesílá Společnost pro církevní právo, z. s., Sudoměřská 25, 130 00 Praha 3.

Fotografie na titulní straně: Vzpomínka k osmdesátým narozeninám Ing. Stanislava Hrušky: předání děkovných diplomů 15. prosince 2013. Vlevo Ing. Jiří Vaingát, tajemník, uprostřed Ing. Stanislav Hruška, knihovník a vedoucí distribuce. Foto Antonín Krč.

Šéfredaktor: P. Jiří Rajmund Tretera OP
Zástupce šéfredaktora: Záboj Horák
Redakční rada: Jan Beránek, Tomáš Grundza, Jakub Nagy, Marek Novák
Úprava fotografií: Antonín Krč

Starší čísla online: spcp.prf.cuni.cz/aktuality. Zrcadlo církve vychází dvakrát měsíčně.
spcp@prf.cuni.cz
ISSN 2695-0111